

Hồi Thứ Bảy Mười Bốn

CUỘC HỘI KIẾN GIỮA CỔN LONG VƯƠNG VÀ ĐƯỜNG TOÀN

Thượng Quan Kỳ vung kiếm lên như làn tuyết phủ không trông rõ người, tiến thẳng vào trận.

Hai gã đại hán cầm đại đao đi đầu, quát lên một tiếng, vung đao ra nhằm đâm vào bụng Thượng Quan Kỳ.

Một tiếng “Chát” vang lên, Thượng Quan Kỳ đã vung kiếm gạt song đao ra, chân không dừng bước, ra chiêu “Bạch hồng xiết diện” đâm gã đại hán thứ ba. Gã đại hán này né tránh chứ không ra đòn. Gã thứ tư nhằm đâm xéo vào nách bên trái Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thu kiếm về, sẽ đâm vào huyệt khúc trì trên khuỷu tay đại hán thứ tư, mũi kiếm sượt sang đại hán thứ năm thì người chàng đã xông đến gã thứ sáu. Chàng phóng chân đá ngược lại cả ba gã đại hán phía sau nhanh như chớp.

Nguyên một chiêu này gồm bốn thế đánh luôn bốn gã, mình chàng chẳng khác gì bốn tay cao thủ đồng thời ra chiêu.

Thượng Quan Kỳ không nhìn lại, chàng như con mãnh hổ, múa tít thanh trường kiếm thành một làn kiếm vây bọc quanh mình, mấy thanh đao bị hất tới khỏi tay bên địch, chàng thẳng đường tiến vào. Những tay cao thủ Cổn Long Vương đều là những tay cường tráng, từng trải sóng gió giang hồ, nhưng chưa thấy chàng thiếu niên nào kiêu dũng như Thượng Quan Kỳ.

Cặp mắt Thượng Quan Kỳ rất sắc sảo, quần áo nhuộm đầy máu càng làm cho khí thế thêm oai hùng khiến người thấy phải hãi hùng.

Chỉ trong khoảnh khắc, Thượng Quan Kỳ đã làm cho trận thế kỳ dị của đối phương ngừng trệ lại, và nếu quan sát kỹ thì sự biến hóa của trận này trở nên lộn xộn. Những người trong trận, nhiều gã đứng trơ hay những biến chuyển sơ hở đều qua mắt Đường Toàn không sót một tí gì.

Tám gã đại hán nhìn thấy kiếm khí tung hoành, bóng người chạy nhảy, ai cũng cảm thấy lo ngại sợ sệt, biến sắc nín thở.

Bỗng nghe tiếng khí giới chạm nhau choang choảng, cùng tiếng quát tháo om sòm, những luồng kiếm phong làm lay động hoa cỏ chốn đồng hoang nằm lướt cả xuống, quả là một ác đấu kinh khủng. Đột nhiên Thượng Quan Kỳ hú lên một tiếng dài vang lên đến từng mây, chàng băng mình theo tiếng hú chẳng khác gì chim ưng nhảy vọt ra.

Lúc chân vừa chạm đất chàng thở lên hồng hộc, mồ hôi thoát ra như tắm, quần áo đầm máu tươi lẫn với mồ hôi thoát ra dính chặt vào người. Trước ngực, sau lưng, khuỷu tay đầu gối chàng đã bị chém trúng nhiều chỗ. Vì máu hòa lẫn với mồ hôi nên không biết vết thương sâu rộng thế nào.

Những đại hán bày thành trận mặt mày xám ngắt, giương mắt lên nhìn Thượng Quan Kỳ. Tuy họ vừa căm giận vừa sợ hãi, nhưng rất đổi khâm phục.

Chàng thiếu niên một mình một thanh kiếm, xông xáo tự do coi ba mươi sáu cây trường đao trong trận như không có gì.

Thượng Quan Kỳ về tới bản trận đưa tay vuốt mồ hôi, lắc đầu nói:

– Trận thế này rất lợi hại, tôi bị trúng đến ba mươi đao.

Đường Toàn rung lên biến sắc hỏi:

– Thượng Quan huynh bị thương ư?

Thượng Quan Kỳ thở dài đáp:

– Tại hạ chưa bị thương nặng, chỉ bị đao đâm chém lướt qua mình, nhưng cũng cảm thấy rất nguy hiểm, nếu chỉ biến diễn chậm một chút, thì e rằng khó mà trở về được.

Tám gã đại hán nghe mà ớn da gà, ngơ ngác nhìn nhau.

Thượng Quan Kỳ coi sắc diện họ, sợ họ nhụt mất nhuệ khí đột nhiên ngửa mặt lên cả cười nói:

– Trận pháp tuy lợi hại nhưng làm gì được ta! Huống chi còn có mấy vị đây bản lĩnh không vừa đủ làm cho bọn chúng một phen bở vía.

Đường Toàn tùm tùm cười nghĩ thầm: “Không ngờ chàng thiếu niên tuyệt dũng này lại biết khích lệ anh em”, ông nói:

– Đã vậy Thượng Quan huynh lại xông trận.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: "Một mình xông trận là thế giờ ta phải đem nhiều người đi". Chàng khẽ thở dài, không nghĩ gì nữa lớn tiếng hô:

– Chúng ta xông trận đi.

Đường Toàn nói:

– Thượng Quan huynh đi trước, tám vị theo bên mình ta nghe lệnh mà làm việc.

Sự thật là ông đã tìm ra chỗ sơ hở của thế trận và đã thuộc lòng.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Trận này biến hóa kỳ dị, tiên sinh chẳng nên mạo hiểm. Theo ý tại hạ trước hết phải cho bốn người đi theo phá trận rồi tiên sinh sẽ đến sau cũng chưa muộn.

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Không hề chi!

Đoạn ông đưa mắt nhìn những đại hán bên mình nói tiếp:

– Lúc vào trận rồi mấy vị nghe lệnh tại hạ mà làm, đừng có thiện tiện hành động để khỏi lầm lỡ.

Tám gã đại hán đồng thanh:

– Chúng tôi xin vâng mệnh!

Đường Toàn phe phẩy cây quạt nói:

– Chúng ta đi thôi!

Rồi cất bước đi về phía trước.

Thượng Quan Kỳ đi lên trước Đường Toàn. Tám đại hán võ trang chia ra bốn mặt để hộ vệ cho Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ là người kiêu dũng thiện chiến khiến cho trong lòng cường địch sẵn có một ấn tượng kinh hãi sâu xa. Chúng vừa trông thấy chàng chống kiếm xông vào lập tức phát động cho trận thế biến hóa.

Đường Toàn khẽ truyền hiệu lệnh:

– Thượng Quan huynh đánh mặt đông lấy mặt vị mau!

Thượng Quan Kỳ đảo mắt một cái đã lạng về phía đông thấy đối phương có ba gã đại hán đứng đó. Trong lòng chàng tuy lấy làm quái dị song chàng vốn khâm phục Đường Toàn vô hạn. Chàng quát to lên một tiếng, vung kiếm xông lại phía chính đông.

Thật là kỳ quái! Thượng Quan Kỳ vừa mới xông tới thì quả nhiên trận thế biến hóa mới luân chuyển được nửa vòng, phương vị chính đông hở ra một kẽ trống.

Đường Toàn chỉ tay trái trở về hai gã đại hán đi theo mình mà ra lệnh:

– Xông trận cho mau!

Hai gã đại hán tay cầm đơn đao xông vào như bay. Mặt trận bên địch đang biến hóa vừa lúc hai đại hán xông tới cũng có một kẽ hở. Hai người không bị ai ngăn trở, xông thẳng vào trận.

Đường Toàn lớn tiếng la:

– Thượng Quan huynh từ Ất Mộc đánh lấy phương Quý Thủy.

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng ra chiêu “Long hành nhất thất” cả người lẩn kiếm băng lại vào phía chính bắc xông vào.

Trận thế đối phương mất liền hai phương vị, biến hóa không linh hoạt nữa.

Thượng Quan Kỳ xông tới nơi, vừa lúc đối phương đang chuyển động trận thế, đao kiếm chạm nhau loảng choảng, lập tức có một người bị mũi kiếm Thượng Quan Kỳ đánh trúng máu chảy lênh láng.

Nguyên thế bên địch đang lúc biến hóa bị cản trở, đầu đuôi không liên lạc được với nhau, cạnh sườn bị sơ hở không chống lại thế kiếm lợi hại của Thượng Quan Kỳ nên có người bị thương.

Đường Toàn tay bên phải cầm quạt trở ra hô:

– Xông vào!

Hai đại hán hộ vệ mé hữu ông gầm lên một tiếng tiến vào.

Giữa lúc đó, thanh trường kiếm của Thượng Quan Kỳ đang vung tả quét hữu, bức bách bên địch phải lui lại thế là chàng lại đoạt được phương Quý Thủy.

Mặt trận bên địch đã hỗn loạn, tuy còn miễn cưỡng giữ nguyên hình thức trận thế. Lúc hai đại hán mé hữu Đường Toàn xông vào thì có bốn gã đại hán nhảy tới vung binh khí ra ngăn trở. Đường Toàn đã có cách phá trận, liền lớn tiếng hô:

– Thượng Quan huynh mau vào cướp lấy phương vị ở trung ương.

Thượng Quan Kỳ vâng lệnh vung kiếm ra quay vào tấn công chính giữa. Ánh kiếm lóe lên đã nghe thấy tiếng rú thê thảm. Lại hai gã nữa bị thương.

Đường Toàn vẫy cả hai tay cho những đại hán còn ở hai bên đột nhiên nhất tề đánh cả vào.

Bọn người này đều đã chịu ơn của Cổn Long Vương Hậu cứu mạng, đã được mục kích Vương hậu tự đốt chết thì lòng căm hận phát tiết cả ra binh khí. Chúng vung dao tấn công cực kỳ mãnh liệt không ai đương nổi.

Đường Toàn lẳng lặng điều tra cách biến hóa các phương vị, ra lệnh cho Thượng Quan Kỳ liên tiếp đánh phá vào cơ quan điều khiển. Trận thế biến hóa đã bị ngăn trở, dĩ nhiên người trong trận bị lúng túng, càng đánh không được linh hoạt. Tám đại hán huy động khí giới đánh vào mãnh liệt, lập tức trận thế càng rối loạn thêm.

Trong lúc chiến đấu kịch liệt bỗng có người lớn tiếng hô:

– Cuộc biến hóa của toàn trận đã rối loạn không giữ nguyên hình thức nữa phải mau mau chia chia nhau ra mà cự địch.

Bọn đại hán trong trận vâng lệnh lập tức rời bỏ trận thế, chia nhau ra từng tốp mà nghênh chiến.

Từ lúc bên địch chia người ra chống đánh, uy thế lại tăng lên bội phần. Khí giới chạm nhau, ánh đao trắng phau như làn tuyết phủ. Cuộc đối chiến cực kỳ dữ dội. Tám gã đại hán hộ vệ Đường Toàn chia ra bốn mặt cự địch.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên gầm lên một tiếng, vung tít thanh trường kiếm đánh văng địch nhân bốn mặt ra rồi lớn tiếng quát:

– Kẻ nào ngăn trở ta tất phải uống mạng.

Thanh trường kiếm biến ảo khôn lường, ánh hào quang lóe lên như chớp giật, nhanh như gió cuốn, lập tức lại hai người nữa rú lên vì bị thương dưới mũi

kiếm của Thượng Quan Kỳ.

Đường Toàn vẻ mặt rất trầm tĩnh, nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt theo dõi cuộc ác chiến kịch liệt, đưa mắt nhìn tận ngoài xa bốn phía.

Thượng Quan Kỳ biến đổi thế kiếm luôn luôn, lại đâm bị thương hai người nữa. Kiếm chiêu của chàng biến ảo độc địa khiến cho đối phương khó lòng phòng bị được. Mỗi nhát kiếm vung ra, đối phương không bị thương, tay chân cũng luống cuống.

Đường Toàn đưa mắt nhìn đám mây trắng lơ lửng trên trời lằm bằm một mình:

– “Ta cần phải giữ chút sinh mệnh khẩn ngui này để báo thù cho nàng”.

Bỗng nghe Thượng Quan Kỳ quát lên âm âm, kiếm thế mau lẹ khác nào rồng uốn khúc, ánh hào quang chuyển động vun vút, chớp mắt đã loại luôn ba người ngoài vòng chiến.

Khí thế dũng mãnh của chàng làm cho cường địch khiếp vía tới tấp lùi lại phía sau.

Thế là Cổn Long Vương bày một tòa kỳ trận đã bị phá vỡ tan tành trong khoảnh khắc dưới sự chỉ huy phương pháp của Đường Toàn cùng lưỡi kiếm lợi hại Thượng Quan Kỳ.

Tám gã đại hán hộ vệ Đường Toàn lộ vẻ cực kỳ khâm phục trước sự anh dũng của Thượng Quan Kỳ.

Bất thành linh một tiếng hú dài xé bầu không khí từ nẻo xa vọng lại.

Tám gã đại hán đồng thời biến sắc chú ý nhìn ra xa.

Đường Toàn cười lạt đảo mắt nhìn tám gã đại hán hỏi:

– Phải chăng đây là Cổn Long Vương đã thân đến nơi.

Tám gã đồng thanh đáp:

– Tiên sinh ước đoán quả là không lầm. Đúng Cổn Vương đã đến!

Thượng Quan Kỳ hất thanh kiếm lên cười sảng sặc nói:

– Y đến càng hay! Tại hạ phen này thỏa mãn tâm nguyện.

Đường Toàn nhíu cặp lông mày khẽ nói:

– Thượng Quan huynh?...

Thượng Quan Kỳ không cười nữa quay lại hỏi:

– Tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Đường Toàn nghiêm sắc mặt hỏi:

– Sao Thượng Quan huynh lại hất kiếm lên cười rộ?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ muốn Cổn Long Vương quyết một trận tử chiến.

Đường Toàn túm túm cười nói:

– Thượng Quan huynh mà để dũng khí bùng lên, đâu có bổ ích gì cho đại cuộc. Thượng Quan huynh nên biết rằng cục diện hôm nay nguy hiểm vô cùng, thập tử nhất sinh, nếu không thận trọng sẽ gây nên một cục diện khó lòng thu lại được.

Thượng Quan Kỳ đứng thộn mặt ra không biết đáp lại thế nào.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt nói tiếp:

– Hiện giờ chúng ta có thoát hiểm được hay không, thực lực của Thượng Quan huynh quan hệ rất lớn đến đại cuộc. Vì thế tại hạ cần cảnh tỉnh Thượng Quan huynh. Thượng Quan huynh không nên bỗng bột, vì mình có trọng trách đến cuộc thắng bại. Cái dũng của kẻ thất phu há phải là hành vi của một bậc anh hùng đại trượng phu?

Thượng Quan Kỳ cảm thấy lạnh xương sống, mà mồ hôi toát ra nói:

– Đa tạ tiên sinh có lòng giao hảo.

Đường Toàn cười nói:

– Thủy chung Cổn Long Vương có lòng cảm hận tại hạ. Bữa nay tại hạ muốn lợi dụng tấm lòng úy kỵ của y không cho y dò được mưu cơ của mình... Ông đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ cùng tám gã đại hán nói tiếp:

– Các vị nhất nhất phải nghe lời tại hạ dặn bảo.

Tám gã đại hán đồng thanh đáp:

– Chúng tôi vâng mệnh lệnh Vương hậu bảo hộ tiên sinh, chỉ chờ tiên sinh ra lệnh, dù muôn thác cũng không lùi bước.

Đường Toàn ngừng một lát lại nói:

– Các vị ở với Cổn Long Vương đã lâu, bây giờ thấy y không khởi sinh lòng sợ sệt. Nếu để y có mặt xem ra chỗ yếu thế của mình tất sẽ bị y lợi dụng.

Tám gã đại hán nghĩ kỹ thì lời Đường Toàn nói đúng lắm, nên đều nín lặng không ai nói gì.

Đường Toàn cười nhạt nói:

– Các vị chắc trong lòng vẫn còn nhớ đến hình ảnh Cổn Long Vương Hậu đốt lửa thảm tử.

Tám gã đại hán, đều máu nóng nổi lên đồng thanh đáp:

– Tình cảnh đó đã in sâu vào tâm khảm chúng tôi, suốt đời không bao giờ quên được.

Đường Toàn lại đảo mắt nhìn một lượt, thấy cường địch đã dẹp trận pháp rồi, không còn dấu vết gì nữa, ông xem qua trận thế một lượt, dặn tám đại hán bên

mình:

– Các người đi lượm cành nỏ khô về đây mau, càng nhiều càng hay.

Tám gã đại hán tuân mệnh đi ngay.

Đường Toàn khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Bọn ta đã bị Cổn Long Vương thân hành thống suất những tay cao thủ đến vây khốn chúng ta nơi đây. Tại hạ coi bốn mặt thì thủ dễ mà công khó. Chúng ta mạo hiểm xông ra, không ngờ đây để mà chờ tiếp viện.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn xung quanh một lượt nói:

– Nơi đây là một cánh đồng rộng vài chục trượng không lợi cho việc phòng thủ. Chi bằng chúng ta lui về phía bờ ao dựa vào nơi hiểm trở để cự địch.

Đường Toàn vẻ mặt bình tĩnh cười nói:

– Cổn Long Vương đã vây bốn mặt ao cắt đứt đường về của bọn ta, y biết rõ mình không có viện binh tới. Nếu chúng ta chỉ trông vào hiểm trở để cự địch thì khó lòng chống lại đối phương đem toàn lực tấn công. Chi bằng chúng ta cứ ở lại cánh đồng bằng này để đối phó với họ, khiến cho họ đem lòng nghi ngờ lực lượng của chúng ta, rồi sẽ tùy cơ ứng biến để đối phương không biết đâu mà dò.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiên sinh liệu địch cao hơn người một bậc, khiến cho tại hạ bội phục vô cùng!

Lúc đó, tám gã đại hán đã lượm được rất nhiều cành nỏ khô đem về.

Đường Toàn quay lại nhìn cười nói:

– Trước khi đại chiến, cần được một lúc yên tĩnh, chúng ta dùng thời gian này để xem xét phương vị.

Tám gã đại hán theo lệnh Đường Toàn xếp củi nỏ khô thành mười hai đồng nhỏ.

Đường Toàn thò tay vào bọc móc ra mười hai gói giấy đỏ cười nói:

– Nếu Cổn Long Vương đem đại đội đến tấn công, các vị phải nghe mệnh lệnh tôi mà làm. Mười hai gói này tuy chỉ để dọa địch nhưng rất công hiệu. Cổn Long Vương là người đa nghi, trước khi y chưa rõ tình thế địch, tất không khinh xuất tấn công.

Thượng Quan Kỳ cùng tám gã đại hán không biết trong những gói của Đường Toàn đựng thuốc gì nhưng không tiện hỏi.

Đường Toàn đem mười hai gói giấy đỏ đặt vào mười hai đồng củi khô xếp vào trong cẩn thận rồi ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn tám đại hán nói:

– Chúng ta cần nghỉ một chút đặng lấy sức nghinh địch.

Tám gã đại hán vẫn có lòng kính trọng Thượng Quan Kỳ, liền theo lời ngài xuống điều dưỡng.

Thượng Quan Kỳ gần đây nội công tiến bộ rất nhiều, tuy trải qua mấy trận mà chàng đã phục hồi công lực được ngay. Chàng giương đôi mắt nhìn rất xa, đột nhiên một chớp mắt nhanh như tên bắn đang lướt tới chỗ mấy người ngồi. Chấm đó này bay tới đâu là cát bụi bay lên tới đó tựa như một làn khói.

Chấm đó gần đến nơi, nhìn ra một cô gái toàn thân mặc áo hồng, cưỡi ngựa hồng phóng tới. Tóc nàng xõa xuống vai, bay phất phơ trước gió. Trước yên ngựa có treo một thanh trường kiếm. Quần hồng chỉ chùng xuống tới đầu gối, để lộ cặp giò trắng như tuyết.

Nữ lang cưỡi ngựa này xông lại gần đến nơi. Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy lớn tiếng quát:

– Dừng lại!

Chàng cầm ngang thanh kiếm đứng đón.

Nữ lang áo đỏ tươi cưỡi ngựa nhảy xuống ngựa, với tay lấy thanh trường kiếm ở trước yên, tiếng nói rất ngọt ngào, dáng đi như chim yến lướt sóng. Nàng nhảy đến trước mặt Thượng Quan Kỳ nói:

– Người là gì mà hung hăng thế? Ta có đến đánh nhau với các người đâu?

Thượng Quan Kỳ sợ nàng sát hại Đường Toàn liền khoa chân bước ra đứng chắn trước mặt ông nói:

– Người đã không phải là cừu địch, thì xin nói rõ danh tánh.

Nữ lang áo đỏ đáp:

– Trước khi hỏi đến tên ta, ta cần biết trước một người có ở đây không? Người nói cho ta biết, rồi ta sẽ cho người hay ta là ai?

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương định kiếm ai?

Nữ lang áo đỏ đáp:

– Ta muốn gặp Đường Toàn...

Thượng Quan Kỳ giật mình, chưa kịp đáp thì Đường Toàn đã đứng dậy cười nói:

– Tại hạ chính là Đường Toàn, cô nương có điều chi dạy bảo?

Nữ lang áo đỏ mỉm cười, sụp xuống lạy nói:

– Cháu xin bái kiến Đường thúc thúc.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt, gật đầu cười nói:

– Người là con gái thứ mấy của Cỗn Long Vương?

Nữ lang áo đỏ trở mắt ra lấy làm kinh ngạc đáp:

– Tiểu điệt nữ là thứ ba, tên gọi Mai Quyên Đại. Đường thúc thúc vào hạng tiền bối, xin cứ gọi thẳng tên cháu.

Nàng nói bằng một giọng rất chân thành.

Đường Toàn lại hỏi:

– Phải chăng lệnh tôn sai cô đến đây?

Mai quyên Đại đáp:

– Vương phụ sai điệt nữ đến đây thỉnh cầu thúc thúc một việc.

Đường Toàn nói:

– Lệnh tôn còn nhớ đến một người sư đệ, kể cũng lạ thật.

Mai quyên Đại nói:

– Vương phụ muốn gặp riêng thúc thúc để bàn việc thiên hạ, sai điệt nữ đến đây báo trước.

Đường Toàn nói:

– Cô về mời lệnh tôn đến đây!

Mai quyên Đại cười nói:

– Điệt nữ về báo trước Vương phụ, xin thúc thúc chờ ở đây. Nói xong lên ngựa giật cương cho chạy thật nhanh.

Thượng Quan Kỳ để ý nhìn sau lưng nữ lang áo đỏ cho tới nàng mất hút mới nhú cặp lông mày khẽ hỏi Đường Toàn:

– Tiên sinh định hội đàm với Cổn Long Vương thật ư?

Đường Toàn vẻ mặt trịnh trọng đáp:

– Tại hạ có ý muốn giết y, cần đàm hội với y một lần nữa để nắm vững tình thế.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cổn Long Vương hiểm độc khôn lường, chắc đâu y đã bỏ ý định sát hại tiên sinh?

Đường Toàn từ từ gạt đầu đáp:

– Y tin rằng hiện giờ chúng ta đã lâm vào chim lồng cá chậu, dù có mọc cánh cũng không bay đi đâu được, trong hoàn cảnh này y còn muốn gặp bọn ta, tất có dụng ý gì đây.

Thượng Quan Kỳ thấy Đường Toàn quyết ý gặp Cổn Long Vương cũng không khuyên can nữa. Chàng định bụng ngấm ngầm chú ý để thấy Cổn Long Vương có cử động bất lợi cho Đường Toàn là lập tức ra tay liều mạng với y.

Chờ trong khoảng thời gian chững ăn xong bữa cơm đã thấy hai người ngựa

từ đằng xa phóng rất nhanh đi đến. Người đi trước chính là Mai Quyên Đại, người đi sau mặt áo trường bào xanh chính là Cổn Long Vương.

Hai người ngựa chỉ cách chừng bốn trượng đã nhảy xuống ngựa.

Mai quyên Đại đón lấy dây cương buộc ngựa vào đám cỏ rậm rồi đi trước dẫn đường, nhắm phía Đường Toàn thẳng tới.

Đi gần tới đồng cỏ khô, Cổn Long Vương đột nhiên dừng bước.

Đường Toàn mắt hé mở, đưa quạt lên che ngực, ngồi xếp bằng trên đồng cỏ.

Thượng Quan Kỳ cầm ngang thanh trường kiếm, giương cặp mắt tròn xoe nhìn chăm chú vào hai tay Cổn Long Vương. Chàng chờ xem chưởng chỉ y có một cử động nào hơi khác lạ là lập tức xông vào.

Cổn Long Vương đứng cách xa chừng sáu bảy thước nói:

– Bọn đồng đạo trong võ lâm thiên hạ đều biết hai anh em ta...

Đường Toàn mở mắt ra cười nói:

– Nhưng họ chưa biết việc sư huynh giết ân sư.

Cổn Long Vương nói:

– Ai muốn thóa mạ ta độc địa thế nào thì thóa mạ, ta cũng chẳng buồn để vào lòng, chỉ cốt sao những kẻ đã bị ta thu dụng, dốc một lòng trung tín với ta là được...

Y đưa mắt nhìn tám gã võ trang đứng ở phía sau Đường Toàn nói tiếp:

– Như tám gã này đều đáng xử tử.

Đường Toàn cười hỏi:

– Sư huynh có biết bọn họ quy thuận Cùng Gia Bang chưa?

Cổn Long Vương vẻ mặt âm thầm lạnh lẽo, đột nhiên thoáng lộ một nụ cười bí mật nói:

– Ta nể mặt sư đệ nên tạm tha cho chúng một lần.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh kiếm tiểu đệ có việc gì?

Cổn Long Vương nói:

– Có việc riêng cần bàn với sư đệ.

Đường Toàn nói:

– Xin sư huynh cho nghe.

Cổn Long Vương phóng đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào mặt Đường Toàn nói:

– Coi vẻ mặt sư đệ dường như đang mắc trọng bệnh. Nếu huynh đoán không

lâm thì e rằng sư đệ sống không được bao lâu trên thế gian nữa.

Đường Toàn hỏi:

– Như vậy thì làm sao?

Cổn Long Vương buông một trận cười rồi đáp:

– Tiểu huynh đã tìm được cây nhân sâm ở ngoài quan ải cùng một dược phẩm quý báu trên đời hiếm có là vị hà thủ Ô muôn năm. Hai thứ dược phẩm này tuyệt thế có một không hai, may ra chữa được cho sư đệ, muốn đem đến tặng.

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ tin rằng sư huynh đã có hai vật đó, nhưng cũng chẳng nên dùng trị bệnh cho tiểu đệ sống thêm được nữa, vì thọ mạng tiểu đệ đã hết rồi, nếu cưỡng mạng trời cầu sống thêm mấy năm nữa chỉ tổ gây thêm nhiều sát phạt tội nghiệp. Vậy tiểu đệ xin tâm lĩnh thịnh tình của sư huynh là đủ, và xin từ tạ dược phẩm.

Cổn Long Vương nhắc lại:

– Ta vì thành tâm mà đến đây. Tiểu huynh hãy vào sơn lâm ẩn nấu mấy năm, chờ sư đệ chết rồi sẽ ra.

Đường Toàn nói:

– Đại cuộc đã thành ra thế nước với lửa e rằng ý định sư huynh khó lòng như nguyện.

Cổn Long Vương nói:

– Hiện giờ sư đệ đã lâm vào tuyệt địa, dù mọc cánh cũng không thoát khỏi trùng vi.

Đường Toàn cười nói:

– Nếu sư huynh tin rằng đã dồn tiểu đệ vào đất chết thì còn đến đây làm chi?

Cổn Long Vương nói:

– Vì tiểu huynh nghĩ đến tình cố cựu không nỡ nhìn thấy sư đệ chết phơi thây ngoài đồng nội.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh đã giết ân sư, bức tử chánh thất lại còn nghĩ đến một vị sư đệ?

Cổn Long Vương từ từ đứng dậy nói:

– Nếu ta bức tử sư đệ thì thế gian không còn một người cố cựu nào nữa!

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ còn sống ngày nào thì sư huynh chưa làm chủ võ lâm để truyền lệnh cho thiên hạ ngày ấy.

Cổn Long Vương nói:

– Chẳng lẽ tại hạ lại không có thể ngẫu nhiên sinh lòng từ thiện được ư?

Đường Toàn nói:

– Sư huynh nên biết rằng thả hổ về rừng là nguy lắm đấy. Bữa nay sư huynh không giết tiểu đệ thì bữa khác tiểu đệ cũng giết sư huynh.

Cổn Long Vương nhấp nháy cặp mắt hung dữ hỏi:

– Sư đệ nói vậy là có ý chống đối với ta phải không?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ còn sống ngày nào thì chống lại sư huynh ngày ấy, vĩnh viễn không thỏa hiệp với nhau được.

Cổn Long Vương khẽ bảo nữ lang áo đỏ:

– Đại ni! Con bái tạ Đường thúc thúc rồi đi về.

Mai Quyên Đại vừa đưa mắt nhìn Cổn Long Vương vừa từ từ bước lại gần Đường Toàn.

Thượng Quan Kỳ nhảy ra cản đường nói:

– Đứng lại!

Mai Quyên Đại run lên không dám tiến nữa.

Đường Toàn để ý nhìn Mai Quyên Đại một hồi rồi nói:

– Thượng Quan huynh cứ để cho cô ta lại đây!

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác nói:

– Cái này, sau...

Đường Toàn lắc đầu ngắt lời:

– Không hề chi!

Thượng Quan Kỳ đành tránh sang bên để nhường lối đi, nhưng vẫn ngấm ngầm phòng bị.

Mai Quyên Đại giương cặp mắt tròn xoe trầm trồ nhìn Thượng Quan Kỳ thủng thỉnh bước lại phía Đường Toàn.

Đường Toàn từ từ giơ quạt lên để ngang trước ngực. Mai Quyên Đại dừng bước, cặp mắt nàng chiếu ra tia sáng kỳ dị chậm rãi nói:

– Tiểu điệt nữ xin bái kiến thúc phụ.

Rồi nàng quỳ hai gối lạy phục xuống đất.

Đường Toàn chú ý nhìn vào mặt Mai Quyên Đại, lạnh lùng cười nói:

– Cô nương bất tất phải giữ lễ như vậy.

Mai Quyên Đại thong thả ngẩng đầu, cặp mắt nàng trong như mặt hồ thu nhìn lên giữa lúc Đường Toàn đang nhìn nàng thành ra bốn mắt gặp nhau.

Mai Quyên Đại đột nhiên nhắm mắt lại, hai dòng lụy chảy xuống má. Mỗi nàng mấp máy nói khẽ:

– Mẫu hậu hai ba lần dặn điệt nữ không được hại thúc phụ...

Đường Toàn tuy không biết võ công, song ông hiểu nhiều yếu quyết về võ học. Ông coi mỗi nàng mấp máy biết là nàng dùng phép Truyền âm Nhập Mật để nói với mình. Ông nghe rõ nhưng không biết võ công nên không trả lời được, chỉ mỉm cười gật đầu đáp lại.

Bỗng nghe Mai Quyên Đại nói tiếp:

– Mẫu hậu đối đãi với điệt nữ tình thâm sâu tựa biển, thân như mẹ ruột. Mẫu hậu dặn điệt nữ đối đãi tử tế với thúc phụ, nên điệt nữ phải nghe lời dặn bảo.

Đường Toàn khẽ thở dài, toan nói lại thôi. Ông muốn đem tin Cổn Long Vương Hậu chết rồi nói cho nàng hay, nhưng ông sợ nhớ ra Cổn Long Vương đứng gần đó, mình không biết phép Truyền Âm Nhập Mật nếu buột miệng nói ra tất bị Cổn Long Vương nghe rõ.

Thượng Quan Kỳ vẫn theo sát Mai Quyên Đại, hễ thấy nàng có điều gì khả nghi là lập tức vung kiếm ra hộ vệ cho Đường Toàn.

Mai Quyên Đại chớp mắt hai cái rồi nói:

– Trong tay điệt nữ có giấu ba mươi mũi tên độc châm rất nhỏ, chỉ bật tay một cái là phóng ra được ngay. Những mũi châm này luyện bằng thuốc kịch độc chạm vào huyết là chết ngay. Phụ vương từng biểu điệt nữ là thúc phụ không biết võ công, đã ngầm dặn điệt nữ là lúc quỳ lạy thúc phụ phải thừa cơ bắn độc châm ra để lén hại thúc phụ. Song điệt nữ nhớ lời mẫu hậu, không nỡ hạ thủ. Hỡi ơi! Phụ vương tuy rất sủng ái điệt nữ nhưng mệnh lệnh rất nghiêm. Nếu phen này điệt nữ không hạ độc thúc phụ, tất phải chịu cực hình. Dù sao mẫu hậu đã có lời dặn bảo thì phụ vương hành tội thế nào, điệt nữ cũng cam tâm chịu vậy.

Đường Toàn đột nhiên nói:

– Cô nên về đi thôi!

Mai Quyên Đại run lên, từ từ đứng dậy. Đường Toàn thừa cơ lúc này cũng từ tốn đứng lên vung cây quạt trên tay ra, Mai Quyên Đại ngã lăn xuống đất.

Cổn Long Vương cả giật quát lên:

– Người làm gì vậy?

Đường Toàn khoát tay nói:

– Người về bẩm với Cổn Long Vương là Đường mỗ giữ hiền điệt nữ này lại đây, y phải thân hành đến mà đón về.

Thượng Quan Kỳ ngăn người ra hỏi:

– Sao? Người này không phải Cổn Long Vương ư?

Đường Toàn tủm tủm cười đáp:

– Đúng thế tại hạ biết rằng Cổn Long Vương quyết nhiên không dám mạo hiểm.

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Ta e rằng lần này sư đệ đoán sai.

Gã quay mặt lột lớp da trên mặt xuống, để lộ ra một bộ mặt thực đầy sứt sẹo trông gớm khiếp!

Đường Toàn mới trông không khỏi giật mình nhưng ông bình tĩnh lại ngay, cười lại nói:

– Người đã cẩn thận, nhưng chỉ sơ tâm một chút thành ra bị lộ...

Cổn Long Vương tức giận buột miệng hỏi:

– Người thấy chỗ nào không giống?

Đường Toàn đứng phắt dậy tùm tùm cười nói:

– Chỉ một câu vừa rồi là đủ lộ.

Ông lại cười rộ một trận rồi nói tiếp:

– Đây chẳng qua người điều động hết những người mai phục lộ ra rồi mới thân hành thống suất những tay cao thủ đánh vào. Đáng tiếc y đã uổng phí mất bao tâm cơ mà chẳng được ích gì.

Gã kia biết tông tích mình đã bị bại lộ, không thể giấu diếm được nữa liền quát lên một tiếng xông vào.

Thượng Quan Kỳ vung kiếm ra chiêu Lục Bình Thiên Nam để nghênh địch. Thanh trường kiếm vung ra tựa như một bức màn che chở cho Đường Toàn.

Nguyên gã kia lúc xông vào đã liệng ra một nắm ám khí. Thượng Quan Kỳ vung kiếm gạt ám khí đồng thời ra chiêu Xuyên Vân Trích Tinh, thanh trường kiếm đột nhiên phân thành hai đóa hoa đánh vào ba chỗ yếu huyệt Cổn Long Vương giả.

Võ công gã này không vừa, gã vừa thấy Thượng Quan Kỳ vung thế kiếm đã biết ngay gặp phải tay cường địch, liền lập tức rút cây kim tử long đầu nhuyễn tiên. động tác gã tuy đã mau, song Thượng Quan Kỳ còn mau lẹ hơn. Gã đang cầm cây nhuyễn tiên trong tay chĩa kịp vung ra thì thế kiếm của Thượng Quan Kỳ đã đánh tới nơi. Cổn Long Vương né mình đi để tránh rồi vung cây nhuyễn tiên quét ngang. Thượng Quan Kỳ thủ pháp tuyệt diệu, đã chiếm được thượng phong thì khi nào còn để đối phương trả đòn. Thế kiếm của chàng như nước sông đại giang đổ xuống tới tấp, lập tức dồn gã vào vòng kiếm quang.

Đường Toàn thấy Thượng Quan Kỳ xung kích mãnh liệt ra đòn mau lẹ. Người Cùng Gia Bang không ma nào bì kịp, ngay Âu Dương Thống cũng khó lòng bì nổi chẳng.

Gã đại hán mạo xưng Cổn Long Vương bị chàng tấn công mãnh liệt, trong

tay tuy có binh khí mà không sao sử dụng được.

Đường Toàn thấy chàng kiêu dũng, bất giác than thầm: “Một viên mãnh tướng thế này mà không chịu thu phục được vào Cùng Gia Bang thì thật là đáng tiếc”.

Đường Toàn còn đang ngẫm nghĩ thì hai người đã đấu nhau được mấy chục hiệp. Thượng Quan Kỳ thế kiếm rất là lợi hại, biến hóa vô cùng. Đại hán chưa vấn hồi được thế bí thì lại bị những chiêu thức đối phương áp bức cực kỳ nguy hiểm.

Đường Toàn cầm quạt vẫy, hai gã đại hán lại khẽ bảo:

– Hai vị lại khiêng cô đó lại đây rồi cự địch. Ta e rằng chính Cỗn Long Vương sắp dẫn những tay cao thủ dưới trướng ập vào.

Hai đại hán vâng lệnh khiêng Mai Quyên Đại về.

Bỗng nghe Cỗn Long Vương giả rú lên một tiếng, vai bên tả gã đã trúng kiếm, máu tươi chảy ròng ròng.

o O o